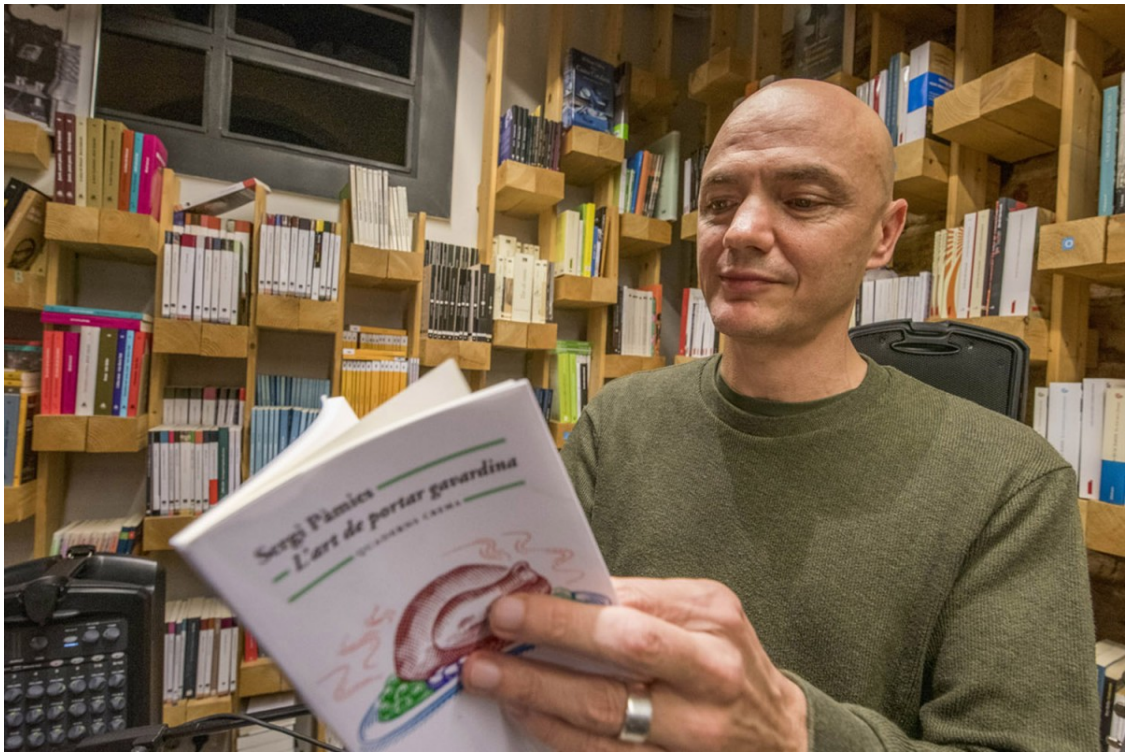
Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 09/11/2020 a les 14:15

Marc Parrot: «Em sento privilegiat de posseir una vacuna contra moments difícils, tristos o tediosos»

El cantautor barceloní publica el llibre 'Cançons impossibles' dins la col·lecció Contraveu de Rosa dels Vents

Marc Parrot a la llibreria Ona de Barcelona | Xavier Mercadé

Ara fa quasi un any, el novembre de 2019, gaudíem amb **Marc Parrot** d'una conversa-concert al Llibresons a la llibreria Ona de Gràcia (que aquest mes celebra el setè aniversari). Avui **Parrot** es converteix en l'autor i respon noves preguntes a Enderrock, però aquesta vegada sobre el seu propi llibre, que engloba textos que no han pres vida en cançons, però que sí que en tindran ara a les llibreries obertes. Es tracta de *Cançons impossibles*, editat per Rosa dels Vents dins la col·lecció Contraveu, que aquest mes també publica *Liti-o* de Clara Peya, i que ha editat fins ara obres de Suu, Adrià Salas o Cesk Freixas. Entrevistem **Parrot**, que avui destaca com a caçador de moments poètics.

Després de setze discos editats i tres àlbums il·lustrats, com ha arribat a materialitzar-se aquest *Cançons impossibles*?
Tenia una llibreta amb aquest nom, on hi anava anotant versos, idees i reflexions que en algun moment vaig pensar que podien convertir-se en temes per a cançons, i que després de no trobar-los-hi música em vaig resistir a desestimar. Quan de l'editorial Rosa dels Vents em van parlar de

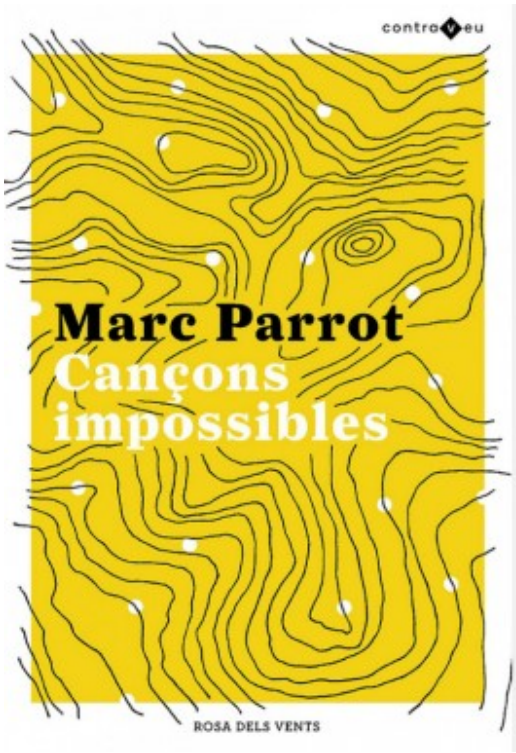
la col·lecció «Contraveu», ho vaig veure clar.

Dius, però, que n'hi ha que neixen 'sense cap intenció a ser musicades' i que alhora reprodueixen 'la meva realitat més sensible'. És una mena de dietari passat pels sedàs d'alguns versos?
Deixar de pensar en ritme i estructures de cançons i treure'm la projecció que habitualment faig quan les escric, em va permetre obrir-me a un espectre molt més ric i complex de sentiments i emocions, molts dels quals passaven, naturalment, per les experiències viscudes.

'La veritat la calcula el meu cor', verses en un poema. Quants anys i experiències has passat per arribar fins aquí?
Penso que en bona part sempre és així. Les necessitats van canviant durant la vida i aquest fet, per a alguns, es va fent més evident. L'anem acceptant. Fins i tot amb un cert orgull. Defensar cap altra «veritat» implica més perill.

El llibre és fruit d'un 'amor tallat de soca-rel'?
És fruit de molts amors. Saber estimar és el gran repte de la vida i jo en vull seguir aprenent, encara que sigui a base d'errors.

El final d'una relació sempre té molta boira ('encendre els llums llargs només ens feia més evident la boira', escrius)?
Tan se val si és un final o un principi. Hi ha moments en què l'amor no té futur i no per això desapareix. Viure amb boira pot ser molt romàntic... fins que trobes a faltar el sol, és clar.

El poema "La bombolla" és molt visual i s'imagina bé la 'ressonància' de què hi parles. Quina freqüència hi identificaves i cantaves a sobre? (Això ho vaig escoltar també d'un altre

productor, en Borja Penalba, que era capaç d'identificar una nota en el soroll del camió de les escombraries).
Les ressonàncies poden ser aliades o poden ser un problema. En un escenari o un enregistrament, tendim a filtrar-les. Quan acceptes el to, sigui quin sigui, t'hi pots harmonitzar. En aquest cas no et sabria dir quina era la nota exactament, no tinc oïda absoluta, però sí els intervals amb els quals vam estar jugant.

El llibre ha estat necessari per veure 'el laberint d'uns ulls tan negres' o per arribar a dir simplement 'ex'?
Per no dir mai «ex». Sempre tu, jo i nosaltres. Assumint el passat com una part nostra indisociable.

Que les cançons siguin 'impossibles' creus que té a veure amb aquesta 'por de no poder tornar a casa' en el "Trobar-te a faltar"?
No em fa por enfrontar-me a processos creatius, a l'inrevés: a hores d'ara em sento privilegiat de poder-ho fer, com posseint una vacuna contra els moments en què la vida es pot fer més difícil, trista o tediosa. La 'por a no poder tornar a casa' parla de la por a la pèrdua d'un espai de felicitat i èxtasi.

T'autoretrates fins i tot en moments no gaire lúcids, com a "No". No has volgut donar una imatge amable de tu?
Depèn del que entenguis per amable. Entenc que acceptar certs sentiments, per poc nobles que siguin, i exposar-los, no té per què no generar una empatia, alhora que et dimensiona i t'atorga realitat.

Per tu les paraules esdevenen cançó si es poden elevar 'per sobre de les meves necessitats'? La música ha de ser ingràvida, sense pes? La lletra és 'lo bàsic'?
'Lo bàsic' pot ser una meravella. Amb uns quants acords i una lletra adequada pots despertar emocions i sentiments als altres. Avui, però, també m'agradaria dominar el llenguatge musical amb una profunditat que em permetés l'expressió sense paraules i la conquesta de territoris que ja no he arribat a imaginar.

Marc Parrot a la llibreria Ona de Barcelona Foto: Xavier Mercadé

Verses, a "Gaudir", que no saps 'evitar la màxima intensitat'. No es cura amb l'edat?
Hi ha persones que, amb l'edat, tendeixen a protegir-se i estalviar-se alguns patiments, però amb base a aquest temor, també es neguen la possibilitat de gaudir intensament. Jo no em sé limitar.

Dialogues amb les "Coses" compartides abans i després de conèixer algú, intentes trobar allò bo en el que queda, "Patrimoni", i escrius que 'La consciència és el premi a la mirada valenta'. La inconsciència ha estat el teu fort?
La inconsciència és necessaria en certs moments de la vida, sovint ens fa avançar, i és gràcies a ella que creixem. La consciència pot ser un premi quan has fet els deures.

A "Patrimoni 2", fas una carta-judici-sentència als pares... la tenies pendent de fa temps?
No. Han estat revelacions d'última hora. Em sento afortunat de poder viure els meus pares, que tots dos estan molt en forma, amb aquest reconeixement. Els meus fracassos en alguns aspectes de la vida han estat un bàlsam per a la nostra relació, que s'ha reconfigurat des d'una complicitat excepcional i meravellosa. Un regal inesperat.

T'endinses en la teva obaga i et renoves en l'amor. I entremig has estat mut?
Sempre he sentit atracció per l'obaga. A l'obaga no estic mut, senzillament no hi tinc res a dir.

Les teves *Cançons impossibles* neixen d'un poema que es diu així, inclòs al llibre, que es clou amb el vers 'i com pedres petites dins les sabates, massa presents per ser oblidades'. Les havies de compartir tant sí com no?
Segurament no ho hauria fet si no hagués estat per la proposta i el suport que em van fer des de l'editorial. He de dir, però, que un cop m'hi he posat, he gaudit molt de tot el procés i que després

de lliurar el llibre acabat, he seguit escrivint més *cançons impossibles*.

Ets de cantar-ho tot (quan es pot), una mica massa... També ets així a l'hora d'estimar?
No ho sé fer d'una altra manera.